řečeno pod b) o beztrestnosti obžalovaného z důkazu pravdy, pokud se týče důkazu omluvitelného omylu, platí i zde (§ 6, odst. 5 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.).

Čís. 6293.

Použije-li ten, jehož poslechová koncese zanikla odhlášením, radiopřístroje, na který se vztahovala, k poslechu rozhlasu, neprovinní se sice přečinem podle § 24, čís. 1 zákona čís. 9/1924 Sb. z. a n., propadne však trestu podle § 18, čís. 1 zákona čís. 60/1923 Sb. z. a n.*)

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1938, Zm I 471/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž stěžovatel byl uznán vinným přečinem podle § 24, čís. 1 zák. z 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924.

Z důvodů:

Podle zjištění napadeného rozsudku vzdal se obžalovaný koncese na radiotelefonní stanici dne 30. července 1937, měl však uvedenou stanici dále u sebe a 18. prosince 1937 jí použil (poslouchal). V uvedeném ději shledal nalézací soud skutkovou povahu přečinu podle § 24, odst. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. jako nedovolené přechovávání.

Vývody stížnosti slouží jen k dolíčení zmatku podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

V tomto směru stížnost namítá, že přechovávání radiotelefonního zařízení obžalovaným, bývalým radiokoncesionářem, po vzdání se koncese není podle § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. trestno a že používání radiopřístroje (poslech) po tomto zániku koncese rovněž není zákonem (při čemž má stížnost zřejmě na mysli totéž ustanovení § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n.) zakázáno.

Stížnosti je přisvědčiti v obojím směru. Přechovávání radiopřístroje bývalým radiokoncesionářem v jednoroční lhůtě po zániku koncese, jako v souzeném případě, samo o sobě není trestno. Vždyť § 23, čís. 2 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. výslovně stanoví, že bývalý radiokoncesionář po zániku svého povolení může přístroj postoupiti jiné osobě, a povoluje mu k tomu (prodlužitelnou) lhůtu jednoho roku; v tom je zároveň nutně zahrnuto i právo bývalého radiokoncesionáře po tuto dobu přístroj též přechovávati, to jest míti jej v dosahu své faktické moci.

Také používání radiopřístroje (poslechem) není jednání proti ustanovení § 24, čís. 1 cit. zák., jež ohrožuje trestem jen výrobu, dovoz, prodej a přechovávání radiotelefonních zařízeni (bez povolení) a nikoli i používání jich (provoz poslechem).

*) Poznámka redakce: Jinak rozh. čís. 5939 Sb. n. s. tr.

Podle § 262 tr. ř. je si však položiti otázku, zda není ve zjištěném skutku, v používání přístroje (poslechem) bez povolení, spatřovati jiný trestný čin, zejména snad přečin nedovoleného provozu podle § 18, čís. 1 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n. Tato otázka vyžaduje odpovědi kladné. Pojem provozování, jaké má na mysli ustanovení § 1 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n., znamená použití radiopřístroje k účelu, pro nějž jest určen. Poslech radiotelefonicky vysílaných zpráv, hudby atp. radiopřístrojem není právě ničím jiným než takovýmto použitím, tedy provozem radiotelefonického zařízení (radiotelefonu, telegrafu, srov. §§ 1 a 2 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n.).

Rozsudek zjišťuje, že koncese obžalovaného (totiž zříditi, udržovati a provozovati radiotelefonní přijímací stanici — viz vládní nařízení ze 16. dubna 1925, čís. 82 Sb. z. a n. —) odhlášením zanikla, a že přes to po jejím zániku obžalovaný radiopřístroje použil k poslechu. A poněvadž zákon čís. 60/1923 Sb. z. a n. nemá ustanovení obdobného § 23, čís. 2 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. o beztrestnosti bývalého radiokoncesionáře i po zániku koncese, používá-li radiopřístroje, vyčerpává rozsudkem zjištěné použití radiopřístroje dne 18. prosince 1937 k poslechu skutkovou povahu přečinu podle § 18, čís. 1 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n. jakožto provozování telegrafu bez povolení.

Bylo by jen podotknouti, že s tímto použitím radiopřístroje k poslechu spojená detence radiopřístroje nemůže přicházeti v úvahu jako sbíhající se samostatný přečin přechovávání podle § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n., poněvadž tato detence jakožto nezbytný předpoklad provozování náleží k němu a je proto vyčerpána ve skutkové podstatě přečinu § 18, čís. 1 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n. (provozování telegrafu bez povolení).

Třebaže tedy výrok o vině podle § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. je právně vadný, poněvadž čin nenaplňuje skutkovou podstatu tohoto přečinu, nýbrž přečinu podle § 18, čís. 1 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n., v níž je detence přístroje již zahrnuta, takže nemůže býti předmětem samostatného výroku o vině (nehledě k tomu, že v případě souzeném detence sama o sobě byla beztrestná již z důvodu § 23 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n.), přece nebylo zmateční stížnosti vyhověno a nebylo ani zapotřebí ničeho v tom směru zařizovati, poněvadž přečin podle § 18, čís. 1 zák. čís. 60/1923 Sb. z. a n., jenž jednáním obžalovaného je dán, je stejně trestný jako přečin podle § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n., jímž obžalovaný byl uznán vinným, takže stěžovatel není nijak zkrácen.

Čís. 6294.

Pojem »stranictví« ve smyslu § 104 tr. zák. nepředpokládá, že tu byl právní poměr mezi tím, kdo straní, a osobou, v jejíž prospěch se to děje.